

[Pia Kjærsgaard]

mangel på arbejdskraft er måske så skyld i, at handelstallene udviser nye rekordelendigheder? Er det også den omtalte fremgang, der skaffer os et rekordbetalingsbalanceunderskud eller de rekordgigantskatter, som denne nedbrydningsregering har krænget ned over den danske befolkning?

Flaskehalsproblemerne er nok reelt af så ringe betydning, at man måske burde kigge på andre problemer og efter nye veje. I det hele taget ville en opstramning af § 75 i grundloven, som fremskridtspartiet tidligere har foreslået regeringen at overholde, betyde, at de såkaldte flaskehalsproblemer slet ikke behøvede at findes. En gennemførelse af fremskridtspartiets forslag ville være et væsentligt bidrag til at skabe ordnede arbejdsforhold på det danske arbejdsmarked.

Desværre har man som bekendt ikke lyttet til fremskridtspartiet, og bl.a. derfor har finansministeren denne redegørelse til debat: flaskehalsproblemer kontra arbejdsløshed. Det virker grotesk, at man påstår, at der er flaskehalsproblemer, som man ved forskellige udvalg, primært centralt, vil løse.

Fremskridtspartiet går ind for, at faggrænserne nedbrydes, og at man tænker i utraditionelle baner, så man heller ikke forventer, at en uddannelse i en ung alder skal medføre, at man resten af livet bliver i et system, hvor man bliver låst fast.

Vi vil heller ikke undlade at gøre opmærksom på, at regeringens sidste socialdemokratiske pakkeudspil med nye skatter og afgifter bestemt ikke løser hverken flaskehalsproblemer, paradoksproblemer eller arbejdsløshedsproblemer.

Stillinger (SF):

Jeg glæder mig over hr. Estrups indlæg. Jeg er i min fritid ansat i arbejdsformidlingen, og jeg er bestemt glad for – og det tror jeg også mange af mine kolleger bliver – at hr. Estrup har en positiv holdning til min arbejdsplads. Hr. Estrup omtalte de forskellige for og imod, der kunne være omkring arbejdsformidlingens effektivitet, men jeg kan garantere for, at der de sidste år har hersket en følelse af usikkerhed og utryghed blandt de ansatte. Vi har været udsat for helt urimelige besparelser, som har været camoufleret som effektivisering.

Men jeg anser det for meget positivt, at de radikale nu vil være med til at lave en undersøgelse af arbejdsformidlingens problemer. Det har været nødvendigt længe, og det er stadig lige aktuelt, men jeg føler mig også overbevist om, at en sådan undersøgelse vil resultere i en konklusion om et behov for øgede bevillinger. Og disse øgede bevillinger kan selvfølgelig så føre til et mere effektivt fungerende arbejdsformidlingssystem til gavn for arbejdsformidlingens kunder, både arbejdsgiverne og ikke mindst de ledige. Så det er i hvert fald glædeligt.

Jeg vil tillade mig at fremdrage et hjørne af det såkaldte paradoksproblem, som egentlig også godt kunne have været nævnt i redegørelsen. Jeg er som sagt ansat på arbejdsformidlingen i Svendborg, og her er vi stødt på et problem, som jeg nok mener vi bør hæfte os noget mere ved. Baggrunden er, at arbejdsmarkedsnævnet på Fyn, i lighed med andre arbejdsmarkedsnævn, i 1983 lavede en såkaldt industriundersøgelse, hvor man undersøgte behovet for arbejdskraft frem til 1988 hos fynske industrivirksomheder.

Denne undersøgelse, som vi fik forelagt på arbejdsformidlingen, viste, at de fynske arbejdsgivere forventede en forøgelse af ansatte inden for forskellige faggrupper, bl.a. jern- og metalområdet. Undersøgelsen medførte naturligvis – fordi vi jo er så effektive på arbejdsformidlingen – at uddannelsesaktiviteterne i et vist omfang blev gearret henimod at opfylde arbejdsgivernes behov for arbejdskraft.

Men det interessante i denne sammenhæng er jo, at arbejdsgiverne ingen forpligtelse har til at ansætte en eneste af disse uddannede. Man kan altså som arbejdsgiver direkte, men også indirekte påføre det offentlige udgifter til uddannelse og omskoling, uden at arbejdsgiverne på nogen måde skal stå til ansvar for disse udgifter. Det er for mig et paradoks, at arbejdsgiverne uden dokumentation og uden ansvar kan påføre det offentlige udgifter til uddannelse af påståede arbejdskraftbehov. Jeg synes, det havde været nok så væsentligt, at man havde haft denne problemstilling med i undersøgelsen af paradoksproblemet.

Til sidst har jeg lige et opklarende spørgsmål, og det kan måske besvares her af arbejdsministeren. Det drejer sig om et for mig uklart punkt i industriministeriets kvartals-